



## 3 skyrius

Pirmadienį po pamokų Kvinė atėjo į prieglaudą, nes buvo jos eilė savanoriauti. Atidarius duris, ją pasveikino kalėdinių varpelių tilindžiavimas.

– Kokia naujiena! – šūktelėjo mergaitė, išvydusi virš durų juostelę su žalvariniais skambalėliais.

– Tomis grįžo Kalėdų atostogų ir rimtai ėmėsi kurti Kalėdų dvasią, – juokdamasi paaiškino ponija Alvarez. – Man regis, dar niekuomet nebuvo taip pasipuošę.

Jos sūnus Tomis mokėsi kolegijoje, bet per atostogas visada padėdavo tvarkytis gyvūnų prieglaudoje.

– Kaip gražu! – šūktelėjo Kvinė. Prieglauda buvo virtusi šventine pasakų šalimi. Nuo lubų karojo žėrinčios blizgučių girliandos, už priimamojo stalo kabojo vainikas su



degančiomis lemputėmis. Bet labiausiai mergaitę sužavėjo laukiamasis. Vietoj plastikinių kėdžių eilės čia stovėjo patogūs krėslai, prie lango Tomis buvo įtaisęs elektrinį židinį, virš žioruojančių jo anglių pakabinęs kalėdines kojines. Ant lentynos virš židinio degė menora, o ant staliuko buvo padėta pieno Kalėdų Seneliui ir lėkštė – bet ne sausainėlių, o sausojo ėdalo.

– Iš kur šitie baldai? – negalėjo atsistebėti Kvinė.

Ponia Alvarez nusišypsojo.

– Mano sesuo Marica prekiauja panaudotais baldais, – paaiškino ji. – Kai Tomis sumanė per šventes laukiamąjį paversti svetaine, ji leido jam paimti keletą neparduotų baldų. Tiesą sakant, jie man labai patinka... Gal reikėtų pasilikti ir po švenčių.

– Būtinai! – pritarė jai Kvinė. – Tada žmonės mieliau ateitų aplankyti gyvūnų, kol apsispręstų kurį nors pasiimti. Jie čia jaustųsi kaip namie.

– Prieglauda dabar jaukesnė, – tarė Ponia Alvarez. – Tai labai gerai, nes, man regis, šį mėnesį turėsime *labai* daug darbo! Ar matei vakarykštį laikraštį?

Kvinė papurtė galvą.

– Atsidūrėm pirmame puslapyje! – duodama laikraštį pasakė moteris. Išties krito į akis antraštė „Dvylika augintinių



laukia jūsų“ ir didelė nuotrauka: ponia Alvarez ir Lara, vedanti Lobą augintinių eisenoje.

– Kaip gerai, kad laikraštis neįdėta mano, pargriuvusios kniūbsčia, nuotraukos, – pajuokavo Kvinė.

Ponia Alvarez surimtėjo.

– Kaip jautiesi? Neturi guzų ir mėlynių?

– Ne. Viskas gerai, – patikino ją mergaitė. – Tiesą sakant, manau, kad visa tai tik į gera.

– Tikrai? – paklausė ponia Alvarez.

– Taip. Jei Draugas nebūtų manęs nutempęs nuo pakylės ir sukėlęs viso to sąmyšio, žmonės gal būtų nė nesupratę, kad tai aš ištapiau tuos eglutės žaisliukus, – paaiškino Kvinė. – Gavau *keturiasdešimt septynis* užsakymus!

– Rimtai? – šūktelėjo ponia Alvarez.

– Ir pati negalėjau patikėti, – prisipažino Kvinė. – Panelė Morimoto padėjo man nustatyti kainą. Sakė, kad meninkai neturėtų pusvelčiui atiduoti savo darbų, tad mudvi paskaičiavom, kiek kainuos darbo priemonės, kiek užtruksiu, kol nutapysiu, ir kiek žmonių norėtų įsigyti tų kūrinėlių – anot jos, tai vadinama *paklausa*...

– Džiauguosi, – tarė ponia Alvarez. – Kvinė, aš taip tavimi didžiuojuosi! Tik pamanyk, jau turi savo meno verslą.

– Nutariau pusę pelno skirti gyvūnų prieglaudai, – pasakė mergaitė.



Ponia Alvarez ją apkabino.

– Ar tikrai, mieloji? Tu ir taip labai daug davei prieglaudai.

– Tikrai, – tvirtai atsakė Kvinė. – Bet... ar galima... ar leistumėt man pasilikti kitą pusę pelno?

– Savaimė aišku, – išsyk atsakė Ponia Alvarez. – Jau esi sumaniusi, kaip tuos pinigus panaudosi?

Mergaitėi iš susijaudinimo sužibo akys.

– Taip! – šūktelėjo ji. – Prieš pat mokslo metų pradžią mano geriausia draugė Anabelė persikėlė į Kaliforniją. Jei iki Kalėdų ištapysiu visus keturiasdešimt septynis žaisliukus, turbūt galėsiu nusipirkti lėktuvo bilietą ir per pavasario atostogas ją aplankyti.

– Nuostabu, Kvine, – pagyrė sumanymą Ponia Alvarez. – Įsivaizduoju, kaip jos pasiilgai. Esu tikra, kad ir ji tavęs ilgisi.

Mergaitė linktelėjo.

– Taip... O kuo galėčiau padėti šiandien? – paklausė.

– Nagi pažiūrėkim... – Ponia Alvarez susimąstė. – Savaitgalį švariai išvalėme visus narvus, o penktadienį išskavome visus gvūnus...

– Atsargos? – bandė spėti Kvinė. – Gal norėtumėt, kad suskaičiuočiau ėdalo atsargas sandėly?



– Turiu geresnę mintį. Imsiuos inventorizacijos. O tu galėtum kiek padirbėti socializuodama gyvūnus, kaip manai? Ypač tuos dvylika.

– Mano mėgstamiausias darbas! – apsidžiaugė mergaitė. Suprato, kad gyvūnų prieglaudos savanoriui reikia vykdyti bet kokią užduotį. Kita vertus, užvis labiausiai Kvinei patiko žaisti su gyvūnais. Todėl jų socializavimas jai tapo smagiausiu užsiėmimu. Tai reiškė, kad reikės pratinti šuniukus prie pavardžio ar glostyti mažutėlius kačiukus. Visų pirma – išmokyti visus juos draugauti su žmonėmis ir jaustis mylimiems.

– Ačiū, Kvine, – tarė ponija Alvarez, ir mergaitė pasuko prie kačių. Ėjo tarp narvų svarstydamą, su kuria pirmiausia pažaišti. Visi mėgo žaisti su kate Margute ir dviem jos mažyliais Polka ir Taškiumi, bet Kvinė pamatė juos miegant ir suprato, kad jie nuvargę. Rudis, didžiulis rusvas katinas, pramerkęs akį nusižiovavo, jai einant pro šalį.

– Gerai jau, gerai, – sukikeno ji. – Netrikdysiu tavo grožio miego.

Dauguma kačių snūduriavo, tad Kvinė patraukė pas šunis. Pupa ir Pėdas buvo išvesti pasivaikščioti – vienas iš savanorių buvo užrašęs, kad juos pasiėmė.

Tada ji išvydo Draugą ir jai suspaudė širdį. Susirangęs narvo kamputyje šuo žvelgė į sieną, nekreipdamas nė menkiausio dėmesio į artėjančius žingsnius.



Ir mergaitė išsyk apsisprendė.

Nužingsniavusi prie narvo įėjo vidun.

– Ei, Drauguži, – tyliai pakalbino.

*Dunkst, dunkst, dunkst!*

Šuo kaipmat kilstelėjo galvą. Po akimirksnio jau stovėjo žvitriai mataruodamas uodegą, ši baladojo į narvo sienelę. Prišokęs prie Kvinės jis ėmė baksnoti ją snukiu.

– Ir aš džiaugiuosi tave matydama! – juokėsi mergaitė. Bet kartu nerimavo. Jai žingsniuojant koridoriumi, Draugas visiškai nesidomėjo, kas ateina. Ji suprato, kodėl. Taip ilgai pragyvenęs prieglaudoje įprato iš artėjančių žingsnių nieko nebesitikėti.

Bet jeigu jis iki šiol nesurado šeimininko, tai dar neiškia, kad niekada ir nesuras. Tik jei šuo nerodys jokio susidomėjimo prieglaudos lankytojais... ar jie patys juo susidomės?

Kvinė atsidususi paglostė Draugui galvą. Nuostabus šuo. Kaip parodyti kitiems jį tokį, kokį ji taip gerai pažįsta?

Tada mergaitė išgirdo varpelių tilindžiovimą.

Kažkas atidarė laukujes duris.

